

ENTERRAMENT de Mn. Josep Maria Gasol i Almendros

La Seu de Manresa, 4-7-2018

Tot just fa cinc dies, tots els membres del capítol d'aquesta col·legiata basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa celebràvem una reunió capitular, amb motiu de la visita pastoral que estic fent a les parròquies i comunitats de l'arxiprestat de Manresa, en què va participar el nostre estimat germà, Mn. Josep Maria Gasol. Era el dia de Sant Pere i Sant Pau, i, providencialment, coincidia amb el setantè aniversari de la seva primera missa, que ell va celebrar en aquest mateix temple, tan estimat d'ell i tan significatiu per a la ciutat de Manresa. I ho vam celebrar amb la pregària i amb un àpat fraternal, compartit en la joia de la fidelitat dels setanta anys de sacerdoci del Dr. Gasol.

Aquest aniversari dels setanta anys de sacerdoci era per a ell un motiu d'alegria immensa i de satisfacció gran. I és que, estimats germans, Mn. Josep Maria Gasol era per a tot, i per damunt de tot, un sacerdot de Crist, que sempre va estar al servei dels germans, en les diferents tasques i oficis que si li van encomanar. Un sacerdoci lligat a aquesta col·legiata basílica durant quasi seixanta anys, com a beneficiat, com a canonge i com a degà del capítol, quinze anys. Per això és bo i és just que tots nosaltres, amb cor agraït i esperançat en l'amor misericordiós de Déu, preguem per ell, pel seu etern descans, perquè sigui amorosit el seu cor amb la misericòrdia divina, perquè rebí de mans de Crist la corona dels qui han estat servidors fidels.

Mn. Gasol fou, en el pelegrinatge per aquest món, l'home que coneixia i estimava —com el qui més!— aquesta ciutat de Manresa. Ell fou el «cronista de la ciutat». Amb la seva senyoria expressava la seva saviesa en el coneixement dels fets del passat de la ciutat. I ho feia sense cap recança. La història és la que fa possible el coneixement dels fets del passat que han configurat el nostre present. Com tot el que fem els humans, hi ha encerts i desencerts. Però és de savis reconèixer i aprendre la lliçó del passat per a imitar el que és bo i evitar el que no porti a la pau, a la veritat, a l'amor.

Jesús és la llum dels pobles. En la història dels nostres pobles i ciutats hi ha petjades clares de la presència de Crist, en el cor de les persones i de les institucions. No sempre, però, les hi sabem descobrir. En l'evangeli hem escoltat com Jesús ressuscitat es va posar a caminar amb aquells deixebles que anaven cap al llogaret d'Emaús. Ells anaven amb un posat trist i desesperançats. Sí que sabien coses i, fins i tot, havien escoltat que Jesús havia ressuscitat, perquè unes dones del seu grup els havien esverat, però no l'havien vist, i el seu cor continuava trist i desesperançat i anaven fent el camí d'allunyar-se d'aquella colla que havien seguit Jesús. Tenien Jesús al seu costat, mes els seus ulls eren incapaços de veure'l.

En els mesos finals de la seva vida, quan el cos de Mn. Josep Maria Gasol anava perdent forces, la memòria del present immediat era molt feble, però sempre va mantenir la capacitat de recordar els fets del passat. És aquesta llei psicològica que va restant el que s'ha imprès en el nostre cor en els moments primers i fonamentals de la nostra vida. I això em fa present el que moltes vegades repeteix el papa Francesc, quan parla sobretot amb joves: Heu d'escoltar els vostres avis i pares, heu de ser memoriosos. És el mateix que va fer Jesús amb aquells deixebles del camí d'Emaús. Ell, pacientment, els anava recordant aquells passatges de l'Esclitura que ells havien escoltat tantes vegades; i, com ells van reconèixer després, el seu cor s'abrusava quan recordaven aquells fets i paraules.

Estimats germans, en un moment o altre de la nostra vida, en aquells moments que només Déu sap, en la infància o la joventut, en la maduresa o en el tram final de la nostra vida, Jesús mateix camina amb nosaltres, i ens va fent descobrir com ell ha estat i és present en el camí de la nostra vida, en el camí de les nostres famílies, en el camí dels nostres pobles i ciutats. Aquesta és la memòria fonamental de la nostra vida. Una memòria que necessita, però, la saviesa del qui sap llegir els esdeveniments del món i de la història, més enllà de la mirada curta dels qui cerquen interessos mesquins de poder o de riquesa, de fama o d'honor. Aquesta saviesa no la dóna el món, ve de dalt. I bàsicament i fonamentalment és un do, és un regal, que solament la rep aquell que obre el seu cor al qui, com un pobre, truca a la porta del nostre cor. Perquè el nostre cor té una porta que solament es pot obrir des de dins. Em vénen als llavis aquestes paraules de Jesús, tot preguntant en veu alta: *Us enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè heu revelat als senzills tot això que heu amagat als savis i als entesos. Sí, Pare, així us ha plagut a vós* (Mt 11,25-26).

Això és el que avui fem nosaltres. Agraïm al Senyor el do que ens ha fet amb el seu sacerdot Mn. Gasol que ha servit els seus germans amb generositat i saviesa. Li agraïm el do de la seva llarga vida i del seu llarg sacerdoci. I ho fem amb el cor adolorit perquè ens ha deixat un germà, que estimàvem i que ens estimava. Vull agrair al Senyor el tracte que sempre va mostrar envers el seu bisbe, un tracte de respecte i estimació. Em sentia estimat d'ell i per això em dol que ens hagi deixat tan ràpidament. I el mateix podríeu dir vosaltres: família, germans sacerdots, amics, autoritats. Hem de ser, doncs, agraïts, i ho som amb la presència i amb la pregària per ell. L'únic que ara necessita és això: la pregària plena d'amor i d'agraïment. En això tots som iguals. Encara que massa sovint ho oblidem, tots som igual de pobres i necessitats d'amor i de misericòrdia. Tots necessitem aquella mà amiga que ens acompanyi en els moments de les proves i dificultats, de la malaltia i de la mort. En el fons, tots necessitem aquell amor que no mor mai. L'amor que estima sense esperar res a canvi, l'amor que sigui més fort que la mort. Germans estimats, aquest amor és el que encenia els cor dels deixebles d'Emaús; aquest amor és Jesús mateix, l'Amor que és més fort que la mort, que camina amb nosaltres i ens parla com ningú al nostre cor, en les Esclitures i en la donació de la seva vida, quan parteix el pa.

Ara Jesús mateix, per mitjà del seu ministre, ens partirà el pa, en la celebració de l'Eucaristia. Com ho va fer tantes i tantes vegades amb respecte i veneració el nostre estimat germà, que ens acaba de deixar per anar a la casa del Pare. Aquesta és la taula dels fills de Déu en què, els qui creiem en Jesús, ens alimentem del que som, el Cos de Crist. Aquest és l'aliment de vida eterna. Com ens ensenya Jesús: *Els qui mengen el meu cos i beuen la meva sang tenen vida eterna i jo els ressuscitaré el darrer dia* (Jn 6,54). I aquesta és la fe cristiana: anem de la taula de l'Eucaristia a la taula de les noces eternes de Déu amb la humanitat; anem de la fe a la visió; som els qui ens sabem fills de Déu i els qui veurem Déu tal com és, i el veurem cara a cara. Aquesta és la nostra fe i la nostra esperança: gaudir de l'Amor de Déu en l'eternitat que mai no s'acaba. Amb aquesta fe i esperança visqué i morí el nostre estimat Mn. Josep Maria Gasol.

Ha mort un sacerdot manresà. En aquest moment de gràcia és bo que demanem al Senyor que cridi i susciti, en el cor de joves manresans, crides i respostes generoses, a fi que acullin la crida que Déu fa a alguns d'ells a seguir-lo en el sacerdocí a favor dels germans.

Encomanem el nostre germà a la intercessió de la Mare de Déu de l'Alba, venerada en aquesta església de Santa Maria de la Seu de Manresa; que ella sigui per a ell, que tant l'ha mirada i estimada, que tant l'ha invocada i tant l'ha lloada, alba del Sol que mai no es pon, Jesucrist, el seu Fill, el qui és el redemptor de tota la humanitat, el qui és la llum dels pobles, a qui sempre volgué servir i estimar. Amén.